

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 16 marca 2017 r.

DAB.1.6631.1.2017.MD.6
Nk 43562117

Urząd Gminy Krościenko Wyżne	
W P Ł Y N Ę Ł O	
dnia	27-03-2017
L. dz.	1312/17/DG _{Stat.}
podpis	<i>Ch</i>

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 15 ust. 4 i art. 12 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731)

Minister Infrastruktury i Budownictwa

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 27 lutego 2017 r., znak: DAB.1.6631.1.2017.MD.3, utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 grudnia 2016 r., nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016, w części I zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę dla Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa, na budowę dla inwestycji „Budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi w województwie podkarpackim – etap I (powiat: sanocki, brzozowski, krośnieński, miasto Krosno), i w części II pkt 1-5, oraz uchylającą ww. decyzję w części II pkt 6-7 i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, w Warszawie przy ul. Chałubińskiego 4/6, pokój nr 329c, w godzinach 9.00 - 15.00 oraz w siedzibie Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego w Rzeszowie ul. Grunwaldzka 15.

Z poważaniem,

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Anita Oleksiak
Dyrektor
Departamentu Architektury,
Budownictwa i Geodezji

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 27 lutego 2017 r.

DAB.1.6631.1.2017.MD.3

Nr 5205

Nk 32838/17

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.” oraz art. 15 ust. 4 i art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731), zwanej dalej „ustawą”, po rozpatrzeniu odwołań Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa, reprezentowanego przez Panią Monikę Joannę Wróbel, Pani Michaliny Majoch oraz Pana Antoniego Boczara, od decyzji Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 grudnia 2016 r., nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016:

-zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Operatorowi Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie pozwolenia na budowę dla inwestycji „Budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi w województwie podkarpackim – etap I (powiat: sanocki, brzozowski, krośnieński, miasto Krosno)”;

-zezwalającej na usunięcie 3137 sztuk drzew i 13454,99 m² krzewów,

1. utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję w części I zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę i rozbiórkę dla Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa, na budowę gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi w województwie podkarpackim – etap I (powiat: sanocki, brzozowski, krośnieński, miasto Krosno), oraz w części II pkt 1-5 zezwalającej na usunięcie 3137 sztuk drzew i 13454,99 m² krzewów i ustalającej ostateczny termin wykonania wycinki drzew objętych inwestycją,
2. uchylam zaskarżoną decyzję w części II pkt 6-7 i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2016 r. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, zwany dalej także „inwestorem”, reprezentowany przez Panią Monikę Joannę Wróbel, złożył wniosek z dnia 18 października 2016 r. o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu pn.: Budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi w województwie podkarpackim – etap I (powiat: sanocki, brzozowski, krośnieński, miasto Krosno). Inwestor uzupełnił wniosek pismami z dnia 27 października 2016 r., z dnia 4 listopada 2016 r. oraz z dnia 10 listopada 2016 r.

Stosownie do art. 35 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290, z późn. zm), zwanej dalej „ustawą - Prawo budowlane”, w związku z art. 15 ust. 1 ustawy, o ile zostaną

spełnione wymagania określone w art. 35 ust. 1 ustawy - Prawo budowlane, właściwy organ jest zobligowany do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu. Zgodnie z ww. przepisami pozwolenie na budowę inwestycji w zakresie terminalu wydaje wojewoda na zasadach i w trybie ustawy - Prawo budowlane, z zastrzeżeniem przepisów ustawy. W myśl art. 35 ust. 1 ustawy - Prawo budowlane, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego, właściwy organ sprawdza: zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach; zgodność projektu zagospodarowania działki i terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi; kompletność projektu budowlanego i posiadanie wymaganych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawdzeń oraz informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz zaświadczenia o wpisie osoby wykonującej samodzielne funkcje techniczne w budownictwie do centralnego rejestru oraz o wpisie na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego; wykonanie - w przypadku obowiązku sprawdzenia projektu przez osobę posiadającą wymagane uprawnienia budowlane i legitymującą się aktualnym na dzień opracowania projektu - lub jego sprawdzenia- ww. zaświadczeniem.

Wojewoda Podkarpacki zweryfikował, że projekt budowlany jest zgodny z warunkami decyzji Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn. „Budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi” i postanowieniem z dnia 25 października 2016 r., znak: I-IV.747.1.4.2016, o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej oraz z warunkami środowiskowymi określonymi w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4203.12.2015.AH.127, stanowiącymi załączniki do wniosku inwestora. Wojewoda Podkarpacki sprawdził także, że projekt budowlany jest zgodny z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi. Ponadto projekt budowlany został opracowany i sprawdzony przez osoby posiadające prawo wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie i należące do właściwej izby samorządu zawodowego. Projektanci złożyli oświadczenie o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Inwestor spełnił wszystkie wymogi stawiane przez ustawę - Prawo budowlane, niezbędne dla uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę przedmiotowej inwestycji, dołączając do swojego wniosku z dnia 18 października 2016 r., uzupełnionego pismami z dnia 27 października 2016 r., z dnia 4 listopada 2016 r. oraz z dnia 10 listopada 2016 r. wymagane dokumenty, tj.:

- oświadczenie z dnia 14 października 2016 r. o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane, zgodnie ze wzorem zawartym w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie wzorów: wniosku o pozwolenie na budowę, oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, decyzji o pozwoleniu na budowę, oraz zgłoszenia budowy i przebudowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.), czym wypełnił dyspozycję art. 32 ust. 4 ustawy - Prawo budowlane, będącego przepisem określającym, komu może być wydane pozwolenie na budowę,
- kompletny projekt budowlany sporządzony przez osoby posiadające wymagane uprawnienia budowlane wraz z wymaganymi opiniami, uzgodnieniami, pozwoleńiami i innymi dokumentami wymaganymi przez przepisy szczególne,
- zaświadczenia o wpisie osoby wykonującej samodzielne funkcje techniczne w budownictwie do centralnego rejestru oraz o wpisie na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy - Prawo budowlane.

Ponadto do wniosku o pozwolenie na budowę inwestor dołączył inwentaryzację drzew i krzewów i plan gospodarki zielenią, zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy, stanowiącym podstawę do załączenia inwentaryzacji drzew i krzewów i planu gospodarki zielenią do wniosku o pozwolenie na budowę.

Jednocześnie, jako załącznik do wniosku o pozwolenie na budowę, została dołączona decyzja Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016, o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4203.12.2015.AH.127.

Rozpatrując przedmiotową sprawę Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 19 października 2016 r., znak: I-X.7840.1.50.2016 wezwał inwestora do uzupełnienia braków poprzez doprowadzenia do zgodności działek

wyszczególnionych we wniosku o pozwolenie na budowę z wykazem działek zawartym w decyzji Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016 oraz dołączenia do akt sprawy decyzji Wójta Gminy Korczyn z dnia 10 października 2016 r., znak: DT-7230.16.2016, zezwalającą na lokalizację zjazdu indywidualnego z drogi gminnej nr 114848R relacji Iskrzynia – Budzyń. Pismem z dnia 27 października 2016 r., znak: D198-ILFWs-FP-OC-0419, inwestor uzupełnił braki w powyższym zakresie.

Następnie w ramach prowadzonego postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę ww. inwestycji organ I instancji weryfikując zgromadzoną dokumentację, stwierdził naruszenie w zakresie określonym w art. 35 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane. W związku z czym, Wojewoda Podkarpacki postanowieniem z dnia 31 października 2016 r., znak: I-X.7840.1.50.2016, nałożył na inwestora obowiązek uzupełnienia nieprawidłowości i braków dotyczących kompletności projektu budowlanego i zgodności projektu zagospodarowania terenu z przepisami art. 35 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane tj.

1. nakazał przedłożenie uzgodnień projektu budowlanego z zarządcą drogi, wymaganego na podstawie art. 39 ust. 3a pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, objętych decyzjami:
  - Powiatowego Zarządu Dróg w Sanoku z dnia 17 sierpnia 2016 r., znak: UZ.4561.30.2016;
  - Zarządu Dróg Powiatowych Brzozów z dnia 9 września 2016 r., znak: ZUP.5443.38.L.2015.2016;
  - Wójta Gminy Wojaszówka z dnia 30 sierpnia 2016 r., znak: IS.7230.25.16, IS.7230.26.16, IS.7230.27.16 oraz IS.7230.28.16;
2. uzupełnienie w projekcie zagospodarowania daty opinii w zapisie wskazującym, iż mapa jest zgodna z opinią z narady koordynacyjnej nr GNO.6630.52.2016 (rys.14/15);
3. uzupełnienie w projekcie zagospodarowania terenu podpisu projektanta pod klauzulami dotyczącymi zgodności przedstawionych rozwiązań z opinią z narady koordynacyjnej i zgodności mapy z oryginałem mapy do celów projektowych (rys. 50/50);
4. usunięcie rozbieżności dotyczących zgodności projektu budowlanego z wymaganiami ochrony środowiska określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących sposobu zabezpieczenia gazociągu w obszarach szczególnego zagrożenia powodzią i na terenach o płytkim zaleganiu zwierciadła wód gruntowych lub przedłożenie decyzji właściwego organu zmieniającej załączoną do akt sprawy decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4203.12.2015.AH.127;
5. wskazanie w projekcie budowlanym (w opisie technicznym oraz na rysunku) technologii wykonania i sposobu zabezpieczenia urządzeń kolejowych.

Pełnomocnik inwestora w piśmie z dnia 4 listopada 2016 r., znak: D198-ILFWs-FP-OC-0425 oraz z dnia 10 listopada 2016 r., znak: D198-ILFWs-FP-OC-0425_1 uzupełnił ww. braki i udzielił stosownych wyjaśnień w sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 8 ust. 1 pkt 1 - 4 w związku z art. 15 ust. 4 ustawy, wojewoda zawiadamia o wszczęciu postępowania wnioskodawcę, właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem oraz właściwe miejscowo organy, zaś pozostałe strony w drodze obwieszczenia.

Z akt sprawy wynika, że inwestor oraz właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji, zostali powiadomieni o wszczęciu postępowania w drodze wysłanych do nich zawiadomień na adres określony w katastrze nieruchomości (pismo z dnia 10 listopada 2016 r., znak: I-X.7840.1.50.2016), zaś pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń, wywieszonych na tablicach ogłoszeń i na stronach internetowych urzędu wojewódzkiego oraz właściwych urzędów gmin i miast, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim (Gazeta Wyborcza z dnia 14 listopada 2016 r.). W przedmiotowych obwieszczeniach organ I instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji oraz o tym, iż w niniejszej sprawie można składać wnioski i zastrzeżenia.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2016 r. nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016 Wojewoda Podkarpacki:

- w części I zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę dla Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, ul. Mszczonowska 4, 02-337 Warszawa, gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi w województwie podkarpackim – etap I (powiat: sanocki, brzozowski, krośnieński, miasto Krosno);
- w części II :

1. zezwolił na usunięcie 3137 sztuk drzew i 13 454,99 m² krzewów kolidujących z inwestycją;
2. ustalił opłatę za usunięcie krzewów w wysokości 1 460 793,17 zł;
3. ustalił opłatę za usunięcie 3137 sztuk drzew w wysokości 5 801 837,26 zł;
4. wskazał, że organem właściwym do pobrania opłaty za usunięcie drzew i krzewów jest Wojewoda Podkarpacki;
5. ustalił termin wycinki drzew i krzewów;
6. odroczył termin uiszczenia opłaty ustalonej w punkcie 3 (tj. za drzewa) do dnia 31 grudnia 2023 r. oraz nałożył na inwestora obowiązek dokonania nasadzeń zastępczych drzew w liczbie nie mniejszej niż liczba drzew objęta zezwoleniem na usunięcie. Ponadto wskazał, iż nasadzenia zastępcze mogą być wykonane na części działki nr ew. 1528/1 w Bieździadce, gmina Kołaczyce i części działki nr ew. 1034 w Bieździedzy, gmina Kołaczyce;
7. zobowiązał inwestora do złożenia pisemnej informacji wraz z inwentaryzacją nasadzeń zastępczych niezwłocznie po ich wykonaniu oraz inwentaryzacji nasadzeń zastępczych wraz z opisem ich stanu w celu dokonania odbioru po upływie 3 lat od dnia ich realizacji.

Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 9 grudnia 2016 r., znak: I-X.7840.1.50.2016 zawiadomił strony postępowania o wydaniu decyzji w przedmiotowej sprawie, zaś pozostałe strony postępowania zostały poinformowane w drodze obwieszczeń, wywieszonych na tablicach ogłoszeń i na stronach internetowych urzędu wojewódzkiego oraz właściwych urzędów gmin i miast, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim (Gazeta Wyborcza z dnia 16 grudnia 2016 r.). W przedmiotowych obwieszczeniach organ I instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z decyzją Wojewody Podkarpackiego dnia 8 grudnia 2016 r. nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016.

Od ww. decyzji organu I instancji z dnia 8 grudnia 2016 r. nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016, odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa w ustawowym terminie złożył inwestor zarzucając organowi I instancji wydanie decyzji z naruszeniem prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 84 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody oraz poprzez niezastosowanie art. 16 ust. 3 ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego. Pełnomocnik inwestora podniósł, iż Wojewoda Podkarpacki nie rozpatrzył wniosku inwestora w części dotyczącej odroczenia do dnia 31 grudnia 2023 r. uiszczenia opłaty ustalonej w części II punkcie 2 zaskarżonej decyzji jak również nie nałożył na inwestora obowiązku dokonania nasadzeń zastępczych w zamian za wycinane krzewy w postaci nasadzenia 14 130 m² powierzchni drzew.

Ubocznie należy wskazać, iż inwestor (w korespondencji z organem odwoławczym) wyjaśnił, że przelicznik m² (krzewów) na m² (drzew) został przyjęty na podstawie ustaleń z Nadleśnictwem Kołaczyce, które wskazało powierzchnię z jednoczesnym określeniem ilości sadzonek na danym terenie. Ponadto, powyższe można wywieść z interpretacji przepisu art. 83b ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy o ochronie przyrody w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Odwołanie złożyli również Pani Michalina Majoch oraz Pan Antoni Boczar, którzy zakwestionowali przebieg spornej inwestycji przez działki będące ich własnością. Pani Michalina Majoch podniosła, że w jej przekonaniu usytuowanie gazociągu na jej działkach stanowi naruszenie art. 2, 7, 8, 21 i 37 Konstytucji RP. Natomiast Pan Antoni Boczar wskazał, że ww. decyzja stanowi pogwałcenie art. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz podniósł, iż przebieg gazociągu przez jego działkę uniemożliwi jakiegokolwiek jej wykorzystanie do celów rolniczych, jak również wpłynie na obniżenie jej wartości.

Po rozpatrzeniu wniesionych odwołań oraz wnikliwej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, Minister Infrastruktury i Budownictwa zważył, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Organ administracji publicznej II instancji, rozpoznając sprawę na skutek odwołania (zażalenia) strony, nie ogranicza się jedynie do kontroli zgodności podjętej decyzji z prawem, lecz ponownie, samodzielnie rozpoznaje sprawę merytorycznie, z uwzględnieniem wymogów postępowania administracyjnego oraz prawa materialnego, wydając stosowne do okoliczności rozstrzygnięcie, o którym mowa w art. 138 k.p.a.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, organy administracji publicznej powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 k.p.a. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę

do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów k.p.a., a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

Mając na względzie powyższe, Minister w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego, rozpatrzył ponownie wniosek inwestora o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania oraz wydaną decyzję Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 grudnia 2016 r. nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016.

Jak wynika z dokumentacji i akt sprawy, inwestor spełnił wszystkie wymogi stawiane przez ustawę - Prawo budowlane, niezbędne dla uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę przedmiotowej inwestycji, dołączając do swojego wniosku z dnia 18 października 2016 r., uzupełnionego pismami z dnia 27 października 2016 r., z dnia 4 listopada 2016 r. oraz z dnia 10 listopada 2016 r. wymagane dokumenty, tj.:

- oświadczenie z dnia 14 października 2016 r. o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane, zgodnie ze wzorem zawartym w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie wzorów: wniosku o pozwolenie na budowę, oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, decyzji o pozwoleniu na budowę, oraz zgłoszenia budowy i przebudowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.), czym wypełnił dyspozycję art. 32 ust. 4 ustawy - Prawo budowlane, będącego przepisem określającym, komu może być wydane pozwolenie na budowę,
- kompletny projekt budowlany sporządzony przez osoby posiadające wymagane uprawnienia budowlane wraz z wymaganymi opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami i innymi dokumentami wymaganymi przez przepisy szczególne,
- zaświadczenia o wpisie osoby wykonującej samodzielne funkcje techniczne w budownictwie do centralnego rejestru oraz o wpisie na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy - Prawo budowlane.

Ponadto do wniosku o pozwolenie na budowę inwestor dołączył inwentaryzację drzew i krzewów i plan gospodarki zielenią, zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy, stanowiącym podstawę do załączenia inwentaryzacji drzew i krzewów i planu gospodarki zielenią do wniosku o pozwolenie na budowę.

Jednocześnie, jako załącznik do wniosku o pozwolenie na budowę, została dołączona decyzja Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu dla zamierzenia inwestycyjnego pn. budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN 1000 MOP 8,4 MPa relacji Strachocina – Podgórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi oraz decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4203.12.2015.AH.127.

Minister zweryfikował, że projekt budowlany jest zgodny z warunkami decyzji Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016, o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz z warunkami środowiskowymi określonymi w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie z dnia 5 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4203.12.2015.AH.127, stanowiącymi załączniki do wniosku inwestora. Minister sprawdził także, że projekt zagospodarowania terenu jest zgodny z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi. Ponadto projekt budowlany został opracowany i sprawdzony przez osoby posiadające prawo wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie i należące do właściwej izby samorządu zawodowego. Projektanci złożyli oświadczenie o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Tym samym minister jako organ odwoławczy jest zobligowany do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu.

Mając natomiast na względzie fakt, iż Wojewoda Podkarpacki w wydanym rozstrzygnięciu nie ustosunkował się w pełni do treści wniosku inwestora, należy wskazać, że naruszone zostały przez Wojewodę Podkarpackiego przepisy postępowania w stopniu skutkującym koniecznością uchylenia w części zaskarżonej decyzji i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy w postępowaniu przed organem wyższego stopnia oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji, o której mowa w niniejszej ustawie, w całości ani stwierdzić

jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca części inwestycji w zakresie terminalu, nieruchomości lub działki.

W przepisie art. 34 ust. 5 ustawy ustawodawca określił dopuszczalne granice orzeczenia wydawanego przez organ odwoławczy i sąd administracyjny. Dodatkowo zakres uprawnień orzeczniczych organu wyższego stopnia oraz sądu administracyjnego określony został odpowiednio w art. 36 ustawy. Przepis ten dotyczy ograniczenia stwierdzenia nieważności zarówno decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, jak i decyzji o pozwoleniu na budowę w zakresie terminalu w postępowaniu nadzorczym prowadzonym na podstawie art. 156 i nast. k.p.a. Dodatkowo przepis ten ogranicza uchylenie przez sąd administracyjny wymienionych powyżej decyzji w przypadku trwania budowy.

Art. 34 ust. 5 ustawy dotyczy dwóch różnych postępowań administracyjnych. Po pierwsze dotyczy postępowania zwykłego, w którym wydawane są zarówno decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, jak i decyzja o pozwoleniu na budowę w zakresie terminalu, a organ odwoławczy rozpatruje od nich odwołania. Po drugie, dotyczy postępowania nadzorczego prowadzonego w trybie art. 156 i nast. k.p.a. wobec ostatecznych decyzji, mającego na celu ocenę legalności tej decyzji przez pryzmat przesłanek wadliwości określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Jeżeli bowiem ustawodawca wskazał w omawianych przepisach na niemożność stwierdzenia nieważności decyzji m.in. w postępowaniu przed organem odwoławczym, to co do zasady organ ten posiada kompetencję do wydania rozstrzygnięcia w oparciu o art. 138 k.p.a. i tylko w jego zakresie, nie zaś w oparciu o art. 156 i nast. k.p.a. Ograniczenie dopuszczalności stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu czy też decyzji o pozwoleniu na budowę w zakresie terminalu należy odnosić do postępowania nadzorczego prowadzonego w trybie art. 156 i nast. k.p.a.

W sytuacji określonej omawianym przepisem, organ odwoławczy nie może uchylić całej decyzji pierwszoinstancyjnej, gdy stwierdzi, iż decyzja ta narusza obowiązujące prawo tylko w odniesieniu do części rozstrzygnięcia tej decyzji, ujętego w części inwestycji w zakresie terminalu, nieruchomości lub nawet tylko działki. Oznacza to, iż co do zasady organ odwoławczy jest zobowiązany do ponownego rozpatrzenia sprawy w jej merytorycznym kształcie. Możliwe jest także, iż organ odwoławczy w trakcie rozpatrywania sprawy ustali, że rozstrzygnięcie pierwszoinstancyjne narusza co prawda prawo, ale nie rzutuje to na legalność tego rozstrzygnięcia wobec całego przebiegu inwestycji, a tylko jej części. W takim przypadku organ odwoławczy nie może uchylić całej decyzji, lecz tylko tą część, która narusza prawo. Ograniczenie przez ustawodawcę organowi odwoławczemu możliwości uchylenia w takim przypadku całej decyzji pierwszoinstancyjnej wydaje się dotyczyć uchylenia tej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. oraz uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej w całości i rozstrzygnięcia sprawy we własnym zakresie na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Ze wskazanych powyżej przepisów wynika bowiem, że organ odwoławczy nie może swoim rozstrzygnięciem zakwestionować tej części decyzji pierwszoinstancyjnej, która nie jest dotknięta wadami prawnymi, jeżeli takimi wadami dotknięta jest tylko część decyzji dająca się wyodrębnić. Wydaje się zatem, iż tylko wadliwość decyzji o charakterze materialnym, jako taka, która może się odnosić tylko do wyodrębnionej części decyzji, może uzasadniać zastosowanie przepisu art. 34 ust. 5 ustawy. Zakresem tej regulacji nie byłaby zarazem objęta wadliwość procesowa, jako z zasady dotycząca całego postępowania przed organem I instancji. Należy przy tym zwrócić uwagę na treść art. 138 § 2 k.p.a., zgodnie z którym organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Zatem, tylko taka wada postępowania, która powoduje, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na treść decyzji, może uzasadniać uchylenie decyzji w całości.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 5 lutego 2009 r. sygn. akt II SA/GI 960/08 dopuszczalna jest możliwość wydania decyzji uchylającej w części decyzję organu I instancji i przekazania sprawy w tym zakresie organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Przekazując sprawę organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Organ odwoławczy w trakcie rozpatrywania sprawy ustalił, że rozstrzygnięcie pierwszej instancji narusza co prawda prawo, ale nie rzutuje to na legalność tego rozstrzygnięcia co do przebiegu inwestycji, to znaczy w zakresie budowy gazociągu, a tylko jej części – tj. braku ustalenia nasadzeń zastępczych za krzewy oraz odroczenia uiszczenia opłaty z tytułu zezwolenia na usunięcie krzewów. W ocenie Ministra Wojewoda Podkarpacki naruszył w tym zakresie, w trakcie postępowania mającego na celu rozpatrzenie wniosku inwestora z dnia 18 października 2016 r., zarówno przepisy art. 7, art. 8 oraz art. 11 k.p.a., jak i przepisy prawa materialnego, tj. art. 16 ust. 3 ustawy.

Zgodnie z art. 7 k.p.a., w trakcie postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i z urzędu lub na wniosek stron mają obowiązek podejmować wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01).

Biorąc pod uwagę powyższe, należy zaznaczyć, że organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy k.p.a. (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/1). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 23 listopada 1994 r., sygn. akt III ARN 55/94, OSNAPIUS 1995, nr 7, poz. 83: "jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.)" (Andrzej Wróbel, Komentarz aktualizowany do art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2015).

Tym samym art. 77 § 1 k.p.a. nakłada na organ administracji obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Całego, czyli obejmującego wszystkie jego części składowe, wszystkie środki dowodowe. W. Dawidowicz nazywa to zupełnością postępowania dowodowego i podkreśla, że zasada ta jest naczelną zasadą postępowania dowodowego, "funkcjonalnie nadrzędną w stosunku do pozostałych zasad" (W. Dawidowicz, Postępowanie administracyjne..., s. 178). Ten etap postępowania należy zaliczyć też do najtrudniejszych, bowiem pominięcie czy zlekceważenie jakiegokolwiek dowodu może skutkować wadliwością podjętej decyzji administracyjnej. W treści tych przepisów zawarta jest podstawowa cecha postępowania administracyjnego, nakładająca na organy administracji obowiązek zachowania aktywnej postawy podczas całego postępowania wyjaśniającego. Aktywność ta winna być rozumiana jako obowiązek wykorzystania przez organ wszystkich dowodów w sprawie znanych mu z urzędu, poszukiwania innych (nowych) dowodów na potwierdzenie określonych faktów z wykorzystaniem dostępnych źródeł dowodowych (vide: C. Martysz, Komentarz do art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego, [w] G. Łaszczyca, C. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Tom I. Komentarz art. 1-103, LEX 2010).

Stosownie zaś do treści art. 8 k.p.a. organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w taki sposób, aby pogłębiać zaufanie obywateli do organów Państwa oraz świadomość i kulturę prawną obywateli. Natomiast zgodnie z art. 11 k.p.a. organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Z powyższego wynika, że organ zobowiązany jest do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania, powinien także wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kieruje się przy załatwieniu sprawy. Ponadto organ musi uzasadnić swoje rozstrzygnięcie według wymagań określonych w art. 107 § 3 k.p.a.

Natomiast zgodnie z art. 80 k.p.a., organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Przepis powyższy jasno wskazuje, iż swobodna ocena dowodów polega przede wszystkim na zgromadzeniu całokształtu materiału dowodowego i jego wyczerpującym rozpatrzeniu. Powyższe rozpatrzenie powinno polegać na ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych. Dopiero pełne ustalenie stanu faktycznego daje podstawę do przyjęcia, że wynikająca z art. 80 k.p.a. zasada swobodnej oceny dowodów nie została przekroczona (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. akt II SA/Wa 953/12).

W niniejszej sprawie organ I instancji naruszył wskazane powyżej przepisy procedury administracyjnej, gdyż nie rozpatrzył w całości wniosku inwestora, zaś w wydanym rozstrzygnięciu nie uargumentował z jakiej

przyczyny nie uwzględnił wniosku inwestora w zakresie dotyczącym nasadzeń zastępczych w postaci drzew w zamian za wycięte krzewy oraz nie odroczył terminu uiszczenia opłaty ustalonej w punkcie 2 części II decyzji (tj. za krzewy).

W tym miejscu należy wskazać, że ustawodawca wprost określił skutki, jakie dla obowiązku opłatowego ma z jednej strony samo nałożenie na adresata decyzji obowiązku wykonania nasadzeń zastępczych, z drugiej jego wykonanie. Zgodnie z art. 84 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody w przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych organ właściwy do zezwolenia odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na wykonanie nasadzeń zastępczych. Odroczenie to ma charakter obligatoryjny. Z powyższego wynika, iż z wyrażeniem zgody na usunięcie (w tym przypadku) krzewów skorelowany jest obowiązek uiszczenia opłaty, odroczenia terminu jej uiszczenia oraz obowiązek dokonania nasadzeń zastępczych.

W niniejszej sprawie organ wybiórczo potraktował kwestię nasadzeń zastępczych za krzewy, z jednej strony organ zezwolił na wycinkę krzewów i ustalił opłatę za ich usunięcie, z drugiej zaś całkowicie przemilczał istotną dla inwestora kwestię nasadzeń zastępczych za wycięte krzewy oraz nie ustosunkował się do wnioskowanego odroczenia terminu płatności.

Minister uznał, iż wskazane w odwołaniu inwestora naruszenia przepisów rzeczywiście występują i zasługują one na uwzględnienie, bowiem organ I instancji nie rozpoznał sprawy w sposób wszechstronny i wyczerpujący, jak też w sposób niedostateczny uzasadnił zaskarżoną decyzję. Stwierdzić zatem należy naruszenie art. 7, 8, 11, 77, art. 80, 107 § 3 k.p.a. Naruszenie przepisów postępowania i konieczny przez to do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, gdyż tylko zebranie całokształtu materiału dowodowego w zakresie dokonania nasadzeń za krzewy pozwoli wydać rozstrzygnięcie prawidłowo określające rodzaj i miejsce nasadzeń zastępczych, uwzględniających potrzeby ochrony przyrody. Ponadto należy zauważyć, iż ewentualne orzeczenie przez organ II instancji o ustaleniu nasadzeń zastępczych i odroczeniu opłat z tytułu zezwolenia na wycinkę krzewów może stanowić naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 k.p.a.).

Zdaniem organu odwoławczego przedmiotowa sprawa wymagała dokonania dodatkowych wyjaśnień i uzgodnień pomiędzy inwestorem a organem I instancji. Współdziałanie to pozwoliłoby uniknąć wad postępowania i decyzji, polegających na wyborze rodzaju nasadzeń zastępczych oraz miejsca dokonania tych nasadzeń oraz odroczeniu opłaty za wycięcie krzewów.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, że zgodnie z art. 83c ust. 4 ustawy o ochronie przyrody organ, wydając zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu uzależnione od wykonania nasadzeń zastępczych, bierze pod uwagę w szczególności dostępność miejsc do nasadzeń zastępczych oraz następujące cechy usuwanego drzewa lub krzewu: wartość przyrodniczą, w tym rozmiar drzewa lub powierzchnię krzewów oraz funkcje, jakie pełnią w ekosystemie; wartość kulturową; walory krajobrazowe; lokalizację. W świetle art. 4 ust. 1 ww. ustawy obowiązkiem organów administracji publicznej, osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych oraz osób fizycznych jest dbałość o przyrodę będącą dziedzictwem i bogactwem narodowym. Zgodnie z tym przepisem ochrona przyrody stanowi zasadniczą regułę, od której odstępstwa mogą następować tylko w uzasadnionych przypadkach.

Należy wskazać, że istoty obowiązku nasadzeń zastępczych należy upatrywać we władczej wypowiedzi organu administracji publicznej zezwalającej na usunięcie konkretnie wskazanego elementu przyrodniczego z zastrzeżeniem zrekompensowania zaistniałego uszczerbku poprzez posadzenie innych drzew i krzewów na zasadach określonych w stosownym rozstrzygnięciu organu administracji.

Podstawową zasadą, którą organ administracji zobowiązany jest kierować się przy kształtowaniu nasadzeń zastępczych, to dążenie do rekompensaty przyrodniczej poprzez sytuowanie nowych nasadzeń, np. w sąsiedztwie usuwanych drzew i krzewów. Wskazanie miejsca tak rozumianej kompensacji wynika z troski o zrównoważony rozwój. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z definicją kompensacji przyrodniczej, zawartej w art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r., poz. 672, z późn. zm.) przez którą rozumie się zespół działań obejmujących w szczególności roboty budowlane, roboty ziemne, rekultywację gleby, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej lub tworzenie skupień roślinności, prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej na danym terenie, wyrównania szkód dokonanych w środowisku przez realizację przedsięwzięcia i zachowanie walorów krajobrazowych. Kompensacja przyrodnicza stanowi wyrównanie szkód i zmian i może polegać na zastąpieniu określonych cennych elementów środowiska (np. siedlisk) przez ich odtworzenie w innym miejscu. Kompensacja może również występować w postaci restytucji (odtworzenia) siedliska lub populacji na terenie realizacji

przedsięwzięcia, np. w sytuacji gdy doszło do określonych szkód/zmian w wyniku czasowego zajęcia terenu w związku z realizacją prac budowlanych.

Ponadto należy zwrócić uwagę na dyspozycję art. 83d ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, zgodnie z którym w przypadku uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych, zezwolenie to określa dodatkowo: miejsce nasadzeń; liczbę drzew lub wielkość powierzchni krzewów; minimalny obwód pni drzew na wysokości 100 cm lub minimalny wiek krzewów; gatunek lub odmianę drzew lub krzewów; termin wykonania nasadzeń; termin złożenia informacji o wykonaniu nasadzeń. W decyzji Wojewody Podkarpackiego nie odniesiono się do nasadzeń zastępczych za krzewy, ograniczając się wyłącznie do wskazania nasadzeń zastępczych za usunięte drzewa. Organ odwoławczy uznaje ten zarzut za zasadny.

Zatem niewątpliwym jest, że decyzja Wojewody Podkarpackiego wydana została z istotnymi wadami, a ocena dowodów, w części dotyczącej dokonania nasadzeń, zgromadzonych przez organ I instancji w toku prowadzonego postępowania administracyjnego narusza przepisy art. 16 ust. 3 ustawy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów podnoszonych przez odwołujących się tj. ograniczenia w swobodnym użytkowaniu działek, uniemożliwienia realizacji zamierzeń inwestycyjnych na nieruchomościach, obniżenia wartości działek oraz przebiegu planowanego gazociągu, nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy. Należy podkreślić, że trasa budowy gazociągu wyznaczona została w oparciu o decyzję Wojewody Podkarpackiego z dnia 28 września 2016 r., nr 1/4/16, znak: I-IV.747.1.4.2016, o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. Podkreślić w tym miejscu należy, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy podlega natychmiastowemu wykonaniu. Istotą natychmiastowej wykonalności decyzji administracyjnych w zakresie terminalu jest to, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji staje się od razu wykonalna i jednocześnie stanowi tytuł egzekucyjny, a wniesienie odwołania od takiej decyzji w terminie przez jakikolwiek podmiot trzeci, nie wstrzymuje wykonania przez podmiot, który ją uzyskał i przystąpił na tej podstawie do realizacji poszczególnych etapów przedsięwzięcia. Mając na względzie powyższe, wskazać należy, iż w dniu wydania zaskarżonej decyzji inwestor posiadał prawo do dysponowania nieruchomościami odwołujących się stron na cele budowlane.

Uwzględniając pozostałe zarzuty, że sporna inwestycja spowoduje trwałe obciążenia dla działek odwołujących się, ograniczenia z uwagi na strefę ochronną oraz utratę wartości nieruchomości, wyjaśnić należy, że organ właściwy w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę, ocenia jedynie zgodność projektowanej inwestycji z przepisami ustawy – Prawo budowlane. Wskazać należy, że organ jest związany przedmiotowym zakresem rozstrzygnięcia zawartym w tej decyzji, zatem nie może kształtować warunków lokalizacji na etapie pozwolenia na budowę odmiennie od ustalonych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. Przedmiotowa inwestycja jest inwestycją o charakterze liniowym, gdzie przebieg i usytuowanie pasa roboczego jest wymuszony charakterem tej inwestycji. Z powyższego wynika, iż przepisy ustawy Prawo budowlane nie regulują kwestii lokalizacji inwestycji, zaś wyżej wymienione zarzuty są skutkiem ustalenia lokalizacji gazociągu.

W odniesieniu do ustaleń dotyczących odszkodowania, wyjaśnić należy, że kwestia formy i wysokości odszkodowania będzie przedmiotem odrębnego postępowania prowadzonego w oparciu o art. 23 i 24 ustawy oraz odpowiednio o art. 124 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2015 r. poz. 1774, z późn. zm.), w którym to zainteresowane strony będą mogły kierować swoje uwagi i zgłaszać żądania. Powyższa procedura pozostaje poza postępowaniem prowadzonym w sprawie pozwolenia na budowę.

Zgodnie z art. 138 § 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, gdy decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. W świetle tego przepisu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, jeżeli wystąpią łącznie dwie przesłanki. Po pierwsze, gdy stwierdzi, że zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem przepisów postępowania i po drugie, gdy organ odwoławczy uzna, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Decyzja wydana na podstawie powołanego przepisu ma charakter kasacyjny i stanowi wyjątek od zasady merytorycznego rozpoznawania sprawy administracyjnej przez organ odwoławczy.

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ I instancji powinien uzupełnić materiał dowodowy w zakwestionowanym zakresie tzn. w kwestii dokonania nasadzeń zastępczych za krzewy (wskazując rodzaj

nasadzeń zastępczych oraz miejsce), a przy wydawaniu decyzji powinien zadbać o to, by został wskazany termin uiszczenia opłaty ustalonej za wycięcie krzewów. Podjęte rozstrzygnięcia organ wojewódzki uzasadni w sposób wyczerpujący i zgodny z wymogami wskazanymi w art. 107 § 1 oraz 107 § 3 k.p.a., wyjaśniając zastosowane przepisy prawa oraz wskazując konkretne okoliczności faktyczne stanowiące podstawę dokonanej oceny.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności należało utrzymać w mocy decyzję Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 grudnia 2016 r. nr 45/16, znak: I-X.7840.1.50.2016, w części I oraz w części II pkt 1-5 zezwalającą na usunięcie 3137 sztuk drzew i 13454,99 m² krzewów oraz uchylić ww. decyzję w części II pkt 6-7 i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Zgodnie z art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) na niniejszą decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Zupoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

Otrzymują:

1. Wojewoda Podkarpacki
2. Pani Monika Joanna Wróbel – pełnomocnik Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A.
3. Pani Michalina Majoch
4. Pan Antoni Boczar